

TOVARIŠU TITU ZA 80 LET

Ljubijeni naš zvezni,

dan mladosti je naš skupni praznik. Na dan, ko bo mladost že posebej dobila pollet, se vam bo nabrlo 80 let. Kaj naj damo za praznik? Radi bi vam dali tisto, ljubezen, ki je stvorena

mladosti, da bi se vam približali za vsak dan, ki je dan razdaja. Čisto običajno, da smo srčni hkrati se mladost ubotek, da se na bomo pogledali, da se bomo spoznali. Čisto običajno, da smo srčni hkrati se mladost ubotek, da se na bomo pogledali, da se bomo spoznali.

P R E P R O S T E

Kaj v venec ljubezni spletemo tudi želje šentruperskih pionirjev in mladincev, da bi bili srečni in še dolgo med nami!

B E S E D E

V IZKUPU TITO SO...
LJUBI...
KROVINA

1971
72

2

novinarski

krožek

Šentrupert

TOVARIŠU TITU ZA 80 LET

Ljubljeni naš maršal,

dan mladosti je naš skupni praznik. Na dan, ko bo mladost še posebej dobila polet, se vam bo nabralo 80 let. Kaj naj damo za praznik? Radi bi dali vso tisto ljubezen, ki jo premore mlado srce, da bi se zahvalili za vso dobroto, ki jo vsak dan razdajate. Čutimo ob vas, da smo srečni - hkrati pa imamo občutek, da se ne bomo mogli nikoli dovolj zahvaliti. Ponosni smo, da smo Jugoslovani in ste naš voditelj. Slišali smo, da so vas številni občani predlagali, da bi bili ponovno proglašeni za heroja - a še to je malo, saj ste bili vi heroj v vsakem odločilnem trenutku naše zgodovine.

Naj v venec ljubezni spletemo tudi želje šentruperških pionirjev in mladincev, da bi bili srečni in še dolgo med nami!

pionirji in mladinci osnovne šole Šentrupert

V IMENU TITO SO ZDRUŽENE VSE NAJLEPŠE BESEDE:

LJUBEZEN, SREČA,
DOMOVINA!

TAKŠNE OSEBNOSTI, KOT JE TITO, SE NE RODE VSAKIH STO LET,
ZATO SMO LAHKO PONOSNI, DA SMO JUGOSLOVANI!

K A J M I P O M E N I T I T O

Letos praznuje tovariš Tito 80-letnico življenja. Svojo življenjsko pot je posvetil le boju za mir na svetu in enako-pravnost med narodi. Zato je Titova osemdesetletnica lahko za vsakogar, posebno pa za nas mlade, velik praznik.

V tretjem razredu smo brali berilo Tito pripoveduje o Luksu, svojem zvestem spremljevalcu med NOB, ki mu je med nekim nemškimi napadom rešil življenje. To berilo sem vedno najraje prebirala, njegova vsebina pa mi je ostala v živem spominu. Spoznala sem, kako je Titovo življenje med NOB mnogokrat viselo na drobni pajčevini, ki bi se lahko vsak trenutek pretrgala. Tito nam pomeni zelo veliko. Morda se danes, ko živimo v svobodi in imamo vsega na pretek, niti ne zavedamo največjih uspehov njegovega dela. Če samo pomislim na NOB, na mnogokrat številnejšega in močnejšega sovražnika, ki je bežnel na jugoslovanskem ozemlju in ki ga je bilo treba mnogokrat premagati ne samo z orožjem ampak tudi z zviječami, spoznavam, da je to Titu povsem uspelo, uspelo mu je premagati tudi najtežje ovire v življenju.

Le malo ljudi pozna zgodovina, da bi nam bili posebno mladim tako svetel vzgled, kot je Tito, zato bomo z vsem srcem poskušali nadaljevati njegovo delo.

Anka Grčar, 8. razred

D R A G I T I T O ,

imam te zelo rad; skoraj raje kot svojo mater. Če ne bi bilo tebe, bi v naših krajih še vladali tuji oblastniki. Ker pa si ti naš voditelj, je vsak svoj gospodar.

Letos boš star 80 let. To je visoka starost, pa še vedno skrbiš za našo državo Jugoslavijo. Med vojno si bil zelo pogumen in neustrašen borec. Partizani so ti dali naziv maršal. Letos pa boš še drugič proglašen za narodnega heroja.

Takega heroja, kakor si ti, ni na svetu. Zato smo nate lahko ponosni!

Želim, da bi še dolgo živel med nami in da bi še naprej tako pravično vladal. Iz srca ti želim vse najboljše ob praznovanju

80-letnice!

Franci Golob, 5. razred

NAJDRAJŠI TEDEN

Ko sem zvedel, da bom udeleženec pohoda pionirjev po Titovem rojstnem kraju, nisem mislil, da lahko en sam teden prinese toliko nepozabnih doživetij.

V petek, 19. maja, sem se z našim učiteljem slovenščine, ki je vodil slovensko delegacijo pionirjev, odpeljal v Ljubljano, kjer sem na Zvezi prijateljev mladine Slovenije spoznal nove prijatelje Mirana iz Tržišča, Boruta iz Ilirske Bistrice, Ksenijo iz Novega mesta in Olgo iz Desternika. Z avtobusom smo se odpeljali v Zagreb, tam pa smo se na šoli Silvija Strahimira Kranjčevića spoznali še z ostalimi udeleženci pohoda. Kmalu smo govorili en jezik, čeprav smo bili iz različnih krajev Jugoslavije. Odpeljali smo se v Pionirski grad, kjer smo dobili dnevnik pohoda, hkrati pa smo se razvrstili v desetine in izbrali česetarje. Jaz sem bil v četrti desetini. Že smo se naučili nekaj gesel, potem pa smo se z avtobusom odpeljali na Sljeme, kjer smo preživeli tudi ves naslednji dan. Tu je bil kraj medsebojnih spoznavanj, odšli smo na televizijski stolp, si ogledali žičnico, nato pa smo vadili nove igrice. Tu je bil tudi svečeno formiran Odred bratstva in enotnosti, vsaka desetina je dobila zastavo, naša desetina pa je nosila pohodno zastavo. Izvolili smo tudi komandanta odreda. To je bil pionir Ivo iz Splita, poznan kot odličen recitator. Zvečer smo imeli prireditev, na kateri je vsak nastopal v materinem jeziku. Čeprav se na prireditev nismo dosti pripravljali, je bila nepozabno doživetje.

Tretji dan naše skupne poti je bil namenjen obiskom. Spoznali smo Gorjjo in Dolnjo Stubico, domovino Matija Gubca, videli smo lipo, po kateri je Gubec pozival punterje. Na vsakem koraku so nas prisrčno sprejemali, posebno živo mi je v spominu sprejem v Poznanovcu, kjer smo vsi dobili spominska darila. Pot nas je vodila še v Krapino, kjer so nas sprejeli krapinski pionirji - naši gostitelji.

Naslednjega dne smo si ogledali novo šolo ter muzej krapinskega pračloveka in že nas je vodila pot dalje, popoldne smo prišli v Kumrovec in si ogledali rojstno hišo nam najdražjega človeka - tovariša Tita. Spet smo se vrnili v Zagreb, kjer so nas na šoli Kranjčevića pričakali kot stare znance.

V torek smo se odpeljali v Pionirski grad, kjer je bila zaključna slovesnost pionirske štafete, popoldne pa smo bili spet na šoli Kranjčevića, kjer smo prisostvovali lepi prireditvi ob dnevu mladosti.

V sredo zjutraj smo se prisrčno poslovili od zagrebških pionirjev ter se z vlakom odpeljali v Beograd. Tu smo si ogledali Kalemegdan, zvečer pa smo se ob tabornem ognju sestali z beograjskimi pionirji. Vsi pa smo se že pripravljali na najdražji dan na srečanje s Titom 25. maja dopoldne.

Na dan mladosti zjutraj sem nestrpno čakal na srečanje s tovarišem Titom. Z avtobusom smo se odpeljali v Beli dvor. Tam smo se zvrstili v dvorani. Kmalu je prišel tovariš Tito. Vsi smo mu navdušeno ploskali. Najprej smo mu zapeli pesem Lepe ti je Zagorje zelene. Pozdravili smo še z nekaterimi znanimi pozdravi. Titu smo poderili knjigo Trideset let pionirske organizacije in trideset vrtnic, simbol letošnje obletnice pionirske organizacije, pionirka Ksenija pa je poročala, kako je potekala letošnja kurirčkova pošta. Tovariš Tito se je podpisal v kurirske dnevnik, nato pa nam je sproščeno spregovoril. Tudi nam so se odvezale grla, vsem se nam je zdelo, da se s Titom že dolgo poznamo. Tudi Tito se je dobro počutil, saj je rekel, da se tudi sam počuti mladega, kadar je med pionirji. Imeli smo po gostitev, nato pa smo se še slikali s tovarišem Titom. Čeprav bi tovariš Tito še rad ostal med nami, so ga čakale še druge obveznosti, zato se je kmalu oglasila poslovilna pesem. Tudi pionirji smo dobili darila, posebno pa smo bili veseli Titove slike s podpisom.

Srečanja s Titom nikoli ne bom pozabil.

Zadnji dan bivanja v Beogradu smo si ogledali še muzej 25. maj in Avalo, zvečer pa smo bili na prireditvi ob dnevu mladosti, ko je tovariš Tito prejel štafeto palico s pozdravi vseh Jugoslovanov.

Nepozabno pa je bilo tudi slovo - navezali smo se s pionirji iz različnih krajev Jugoslavije, solzni smo se razšli po vsej državi. Zdaj pa sem vesel, kadar dobim pošto od kakšnega udeleženca pohoda pionirjev po Titovem rojstnem kraju.

Bojan Bučinel, 6. razred

POVEDALI SO MI

Leta 1944 pozimi - sredi decembra - ob umiku nemških enot so ujeli neznanega partizana. Zaprli so ga v sedaj že porušeno šolo na trgu v Šentrupertu, zraven pa je bila dozidana Tominčeva klet. V Tominčevi hiši se je naselil štab nemških enot. V prostorih, kjer je zdaj trgovski lokal, so partizana mučili in zasliševali. Čez dva dni so ga odgnali po cesti proti Rakovniku in ga v ovinku pri kapelici ubili. Popoldne istega dne sta ga moj oče in sosed Kutnarjev Franci odpeljala na otroških sanjah na pokopališče v mrtvašnico. Tišina nova mati ga je lepo uredila in umila, da je bil podoben človeku. Lokarjev stric Franc mu je skopal mnogo prerani grob. Pogreb je bil zelo siromašen.

Brez venca in brez sveč je bil pokopan neznan partizan.

Roži Zavrl, 6. razred

Očka mi je pripovedoval o svojem očetu nač narodnoosvobodilnim bojem.

Moj ded je odšel v boj že leta 1941. Bil je dober borec. Sodeloval je skoraj pri vsaki akciji. Zato je tudi postal komisar bataljona. Od tedaj pa so ga fašisti zasledovali pri vsakem koraku. Tako ga je nekoč ujelo šest belogardistov. Vendar jim je vseeno ušel. Ker pa je videl, da ga lahko še vseeno ustrelje, je zavpil: "Fantje, streljajte!" In vsi belogardisti so se razbežali, ker so mislili, da so tam partizani, čeprav ni bilo nikogar. Ded je tudi sodeloval ob napadu na grad Dob, kjer so imeli fašisti svojo postojanko. Boril se je vse do leta 1945, ko se je šel boriti za Trst. Boril se je vse do zadnjega. Ko mu je zasnjalo streliva, so ga fašisti obklopili že z vseh strani. Okoli njega je bilo še nekaj njegovih tovarišev. Ker so vedeli, da bi jih radi dobili žive in jih mučili, so se raje sami postrelili.

Moj ded je pokopan na Opčinah. Za njegov grob nihče ne ve, ker so v grobove zakopali po več borcev. Stara mama pa je dobila zanj odlikovanje, na katerega se je podpisal tovariš Tito. To odlikovanje je vsem lep spomin na hrabrega borca.

Janko Lenič, 6. razred

POVEDALI SO MI

Mama mi je pripovedovala, kaj je doživela med narodnoosvobodilnim bojem.

Nekega dne so prinesli partizani na dom, kjer so stanovali moja mati in ostali srajce, ki sta jih naslednjega dne z mamo oprali. Ko sta jih oprali, sta jih obesili na vrh. kmalu se je po travnikih začelo streljanje. Mama je videla, da se bližajo belogardisti. Stara mama je hitro izkopala jamo, v katero je mama vrgla partizanske srajce ter jih zakopala. Še preden so prišli belogardisti, sta delo opravili.

Obe sta se bali, da ju ne bi kdo izdal.

Breda Pirh, 6. razred

Mama je pomagala partizanom, saj je bila tedaj stara že 21 let. Za partizane je iz Trebnjega skoraj vsak dan nosila cigarete. Nosila jih je v hlačah, ki jih je sešila prav v ta namen. Bile so zelo široke, spodaj pa so imele elastiko.

Ko je nekega dne nesla cigarete v nahrbtniku, ker je hlače oprala, je med potjo nenadoma že od daleč zagledala Italijane, ki so se čedalje bolj bližali. Ni vedela, kaj bi naredila. Skrila se je med mlade smrekice. Ni dolgo čakala, a zdelo se ji je, da leži že celo večnost. Vsa se je tresla, če bi jo Italijani zagledali, a so šli mimo.

Mama ne želi, da bi bila še kdaj vojna in tudi jaz želim, da mladi ne bi poznali vojne.

Tonči Cimerman, 6. razred

Mama mi je povedala: "Ko sem imela komaj devet let, se je začela vojna. Moj brat je šel v partizane. Bil je kurir v Cankarjevi brigadi.

Najbolj mi je ostel v spominu večer, ko je brat prišel domov. z njim sta prišla še dva domačina. Nekdo iz vasi jih je medtem izdal domobrancem. Prišli so jih čakati pred hišo. Ko so zaslišali domobrance, so partizani poskakali skozi okno in tekli proti Dragi. Okoli hiše so začeli streljati, a ranili niso nikogar. Drugo jutro so mamo pretepli in jo spraševali, kam je šel sin. Mama ni hotela povedati in je rekla, da ne ve.

A brat ni dočakal svobode. Padel je leta 1945, ko je imel komaj dveindvajset let."

Beti Dub, 6. razred

POVEDALI SO MI

Ko se je začela vojna, je bila moja mati stara devet let, zato si ni zapomnila vseh dogodkov, ki jih je doživela. Živo pa se spominja, ko so pripovedovali, kako sta se Milan Majcen in Janči Kevželj junaško borila proti sovražniku v bližnji vasi Murence.

Pod hišo, kjer so živeli, je bila meja med Italijo in Nemčijo. Tisti kraj je bil pod Nemci. Ko sta Milan in Janči prišla v Murence, ju je sprejel prijezen kmet. Nemci so namreč razglasili veliko nagrado za tistega, ki bi pripomogel, da bi dobili Lilana v roke. Ko sta partizane jedla, je kmet poslal deklo s pismom v postojanko v Šentjanžu. Ko so Nemci prišli, je kmet izginil iz hiše. Janči je pogledal skozi okno in zagledal Nemce. Daleč naokrog so slišali, kako je v Murencah pokalo. Milan in Janči sta bila nečloveški boj. Med bojem je prvi padel Janči, nazadnje pa še Milan, ki so ga razstrelili na kosce.

Pogumnima junakoma je še sovražnik izkazal poslednjo čast.

Jože Urbič, 6. razred

Oče mi je pripovedoval, kako hudo mu je bilo takrat, ko so mu fašisti ubili dve brata.

Bilo je nekega jutra, ko so fašisti stopili v očetovo hišo. Domači so sedeli v izbi in čakali, kaj se bo zgodilo. Vprašali so, kje sta Ferdo in Feliks. Oče jim je s strahom odgovoril, da sinov ni doma. Rekel je, da Ferdo živi v sosednji hiši s svojo družino. Ferdo pa je delal kot aktivist in so ga domači izdajalci izdali. Fašisti so ga zajeli in ga odpeljali v Mokronog kot talca. Od tam so ga z drugimi talci odpeljali na neko njivo, kjer so jih vse postrelili. Drugi brat Feliks pa je bil v partizanih. Ko so se partizani nekega zimskega večera zadržali na Ukebergu, so bili izdani. Zgodaj zjutraj so prišli v okoliš fašisti z belogardisti, da jih uničijo. Ko so jih partizani zagledali, so se hoteli umakniti. Fašisti pa so začeli streljati in krogla je podrla Feliksa. Tega oče ne more pozabiti.

Tonči Berk, 6. razred

UČITELJICA NA OSVOBOJENEM OZEMLJU

Tovarišica učiteljica Marija Brezovar nam je na sestanku novinarskega krožka pripovedovala, kako je kot partizanska učiteljica učila v Tribučah pri Črnomlju.

Povedala je, da se je v Beli krajini začel upor že leta 1941. Bela krajina je zibelka partizanstva. Otroci so postali kurirji; na vse načine so pomagali partizanom. Kmalu se je na osvobojenem ozemlju začela tudi slovenska šola. Iz vseh pokrajin so prihajali otroci na osvobojeno ozemlje v slovenske šole. Leta 1944. so bile šole že na vsem osvobojenem ozemlju. Šolam so pomagale partizanske tiskarne, ki so začele izdajati pionirski časopis Pionir. Takrat so tudi praznovali praznike s proslavami. Pri proslavah so sodelovali tudi partizanske kulturne skupine. Proslave so se imenovali mitingi. Ljudje so bili zelo zavedni. Pomagali so, če so lahko vsi otroci hodili v šolo. Pozimi so otroke s hribov pripeljali ali celo prinesli v šolo in domov, ker mnogi niso imeli obutve pa tudi oblečeni so bili slabo. Med NOB je vladala revščina. Takrat ni bilo nobenih trgovin. Med vojno so se otroci zelo radi učili. Učitelji in otroci so bili vedno v strahu pred sovražniki. Imeli so zaklonišča, kamor so se v nevarnosti zatekli. Med NOB so veliko peli. Najprej so peli pesem Tonček je prišel. Največ so recitirali Kajuhove pesmi. Veliko učencev je imelo lesene puške, simbol pionirjev kurirjev.

Tako smo ob tridesetletnici pionirske organizacije zvedeli, da so bili pionirji med vojno pridni učenci in pogumni kurirji.

Veseli smo, da nas uči tovarišica, ki je učila že naše vrstnike na osvobojenem ozemlju.

Jože Ramovš, 5. razred

Ž I V O P R I Č E V A N J E O P R E T E K L O S T I

Četudi Jugoslavija še ni bila osvobojena, so že rasli in se utrjevali organi ljudske oblasti. V Sloveniji je zasedal SNOO februarja 1944 na osvobojenem ozemlju v Črnomlju. Ljudska oblast se je najbolj uspešno razvijala v zadnjem letu vojne, ko je okupatorjeva moč že slabela.

Na osvobojenem ozemlju se je življenje razvijalo vedno močnejše. O tem življenju nam je pripovedovala tovarišica učiteljica Marija Brezovarjeva. Črke v knjigi ne morejo tako doživeto opisati teh pomembnih, lepih, težkih dni, kot človek, ki je to doživel. Naša učiteljica je odigrala pomembno vlogo učiteljice, saj je prav slovenska šola ena izmed najvažnejših temeljev dela na osvobojenem ozemlju. Za to delo ni dobivala visokega plačila, imela je le hrano, za katero je skrbel ljudski odbor. Takrat še ni bilo socialnega razlikovanja, delali so drug za drugega, hrano pa so si razdelili. Poleg šole je na osvobojenem ozemlju delovala tudi igralska skupina, v kateri so bili vodilni slovenski igralci. Trirajali so predstave - ne samo v Črnomlju, ampak tudi v drugih osvobojenih krajih. Skupno z njimi je nastopil tudi Invalidski pevski zbor. V Črnomlju so bile tedaj vodilne osebnosti slovenske oblasti, med njimi tudi tovariša Kardelj in Kidrič.

To poglavje iz zgodovine slovenske oblasti si bom še posebej zaponnil. Pa ne samo zato, ker je eno najvažnejših, temveč tudi zato, ker nam je svoje doživetje in delo opisala tovarišica učiteljica, na katero smo lahko ponosni.

Jože Uhan, 8. razred

M O J V R S T N I K M E D N O B

Moja mati je imela ob začetku druge svetovne vojne 13 let. Njen domači kraj je bil pod Italijo že pred vojno. Organiziran odpor se je tu začel šele leta 1942. Mati mi je pripovedovala, kakšne naloge so ji bile zaupane: "Aktivisti so imeli v naši hiši velikokrat sestanke. Ker je oče deloval z njimi, so ga Italijani odpeljali v internacijo. Zaradi moje mladosti mi mama ni takoj zaupala, ko pa so odpeljali očeta, sem dobila nove naloge. Mama je zbirala hrano, obleko in različen material, midva z bratom pa sva vse to odnesla v gozd na določena mesta, kjer so to prevzeli partizani. Oni pa so nam dajali razne časopise, pesmarice in letake, ki smo jih potem dajali drugim zaupnim ljudem. Vedno smo bili v strahu, da bi nas Italijani zasačili pri raznašanju. Med vojno se je pri nas zdravilo veliko ranjencev, med njimi je bil celo neki Francoz, ki je pobegnil iz taborišča in se pridružil italijanskim partizanom. Po razpadu Italije se je odpor močno povečal. V tem času sem se vključila v mladinsko organizacijo SKOJ. V naši hiši je bilo okrožno sodišče in okrajni finančni odsek za Brda. Kadar ni bilo karirja, so pošto in sporočila zaupali meni. Kot članica SKOJ sem imela nalogo organizirati mitinge in razne igre. Na mitingih smo recitirali in peli, no smo ravno igrali neko igro, smo dobili sporočilo, da se bližajo Nemci. Partizani so odšli na položaje, ostali pa smo se umaknili na varno. Leta 1944 sem bila sekretarka mladinske organizacije, kesneje pa sekretarka SKOJ." Med vojno so imeli mladi včasih zelo težke in zahtevne naloge. Vesel sem, da je bila med tistimi, ki so hoteli premagati sovražnika, tudi moja mati.

Zdenko Bučinel, 8. razred

Anka Grčar, 8. razred

MOJ VRSTNIK MED NOB

Manji pogumni pionirji, ki se še niti zavedali niso, kaj je vojna, so se v času NOB odzvali klicu domovine in pomagali partizanom. Nekateri so postali kurirji. Kurirji so bili navadno pogumni, suhljati dečki, za katere se sovražnik ni zmenil. Niti pomislil ni, kaj zmorejo otroci, kako pomembno delo opravljajo s tem, ko prenašajo pošto iz kraja v kraj in tako opozarjajo partizane na sovražnike. Mnogi pionirji pa so pomagali partizanom s tem, da so jim prinašali v gozdove hrano in sanitetni material.

"Tako sem delal tudi jaz," mi je pripovedoval oče. "Ko se je začela vojna, sem bil star štirinajst let. Tedaj sem odšel v Mokronog, kjer sem služil pri neki stari ženici, ki je bila sama. Imela je tri sinove, toda vsi so odšli v partizane. Večkrat so naju obiskali. Ob takih srečanjih pa mi je vzplamtela nepogasljiva želja - da bi postal kurir. Vedel sem, da je ta želja neuresničljiva, saj sem bil teokrat še majhen, suhljat in skoraj boječ fant. Zato je bila vsaka moje prošnja, da bi me vzeli s seboj, zaman. Kerda sem jim prav zato toliko raje nosil hrano v gozd. Imel sem skrivno pot, za katero ni nihče vedel. Ko sva z ženico le zvedela, da so v bližini partizani, sem se s polento ali žganci odpravil k njim. Vedno sem ostal pri njih nekoliko dlje, saj sem jih zelo rad poslušal, ko so pripovedovali, kje vse so hodili in kako so včasih morali z zvijačami premagati sovražnika. Na svoji poti sem večkrat srečal tudi Italijane, ki so bili pogostokrat v Mokronogu. Toda Italijani še pomislili niso, da sem namenjen k partizanom, pa četudi bi me vprašali, bi jim ne povedal resnice." Tudi pionirji, čeprav še majhni, so veliko pripomogli k temu, da danes živimo v svobodni domovini. Zato moramo kdaj tudi ob največjih radostnih trenutkih pomisliti na tiste, ki so darovali svoje mlada življenja, da lahko naš poteka tako brezskrbna mladost.

Anka Grčar, 8. razred

MOJ VRSTNIK V ČASU OBNOVE DOLOVINE NAŠIH NAPADEL DOLOVINO

Leta 1950 je šel moj oče z ostalimi mladinci in lastniki konj iz okolice Trbovelj in tudi vse Dolanjske v Kočevski Rog na udarniško delo. Ker je bil sosed, ki naj bi vozil s konjem, bolan, ga je nadomestil oče. Bil je najmlajši voznik, saj je bil star šele trinajst let. Na vozovih so vozili les za razne zidarske in druge potrebe. V gozdove so hodili po skupinah, ker je bila nevarnost zaradi medvedov in volkov, ki so bili tam zelo pogosti. Vsakega voznika pa so spremljali trije ali štiri lovci, ki so bili oboroženi, da bi v nevarnosti lahko branili konje.

Oče se je zelo bal, da bi se mu konj ne splašil ali kako poškodoval. Vstajati so morali zelo zgodaj, da so pravočasno nakrmili konje in pripravili vozove. Njihovo življenje je bilo včasih tudi v nevarnosti, saj se je zgodilo, da so medvedje stali nečaleč stran, a lovci niso streljali nanje, ker je ranjena žival še veliko bolj nevarna.

Poleg napatih trenutkov pa je bilo tudi polno lepih doživetij. To je bilo predvsem ob večerih, ko so jim lovci pripovedovali svoje dogodivščine, da so mladinci včasih kar požirali besede. Vesel sem, da je tudi moj oče pomagal pri obnovi naše dolovine.

Emil Toman, 7. razred

KURIRČKOVA POŠTA

Tudi v našem kraju smo 5. aprila sprejeli kurirčkovo torbo. Naši pionirji - kurirji so jo sprejeli od airenskih pionirjev in čeprav je precej pionirjev šlo v zasedo, so kurirji Stojan, Sandi in Stanko pravočasno prišli v šolo - tu pa smo jih pričakali ob zvokih partizanskih ljubečnic. Najprej smo zvedeli o pomenu kurirčkove pošte, nato pa smo pripravili pester program. Učenci drugega in tretjega razreda so zapeli pesem Mrtvemu kurirčku, slišali smo nekaj pesmi o kurirčkih. Všeč so nam bili korenjaki iz tretjega razreda s pesmijo ki smo vojaki korenjaki, najbolj pa nam je ugejala igrice Pomota, ki so jo prisrčno zaigrali Dorri, Miro, Jože in Rozi. Ko smo slišali čestitko slovenskih pionirjev v tovarišu Titu za osemdeseti rojstni dan, smo s pesmijo pospremili kurirje Janeza, Milana in Poldeta.

Janko Lenič, 6. razred

ČE BI SOVRAŽNIK NAPADEL DOMOVINO

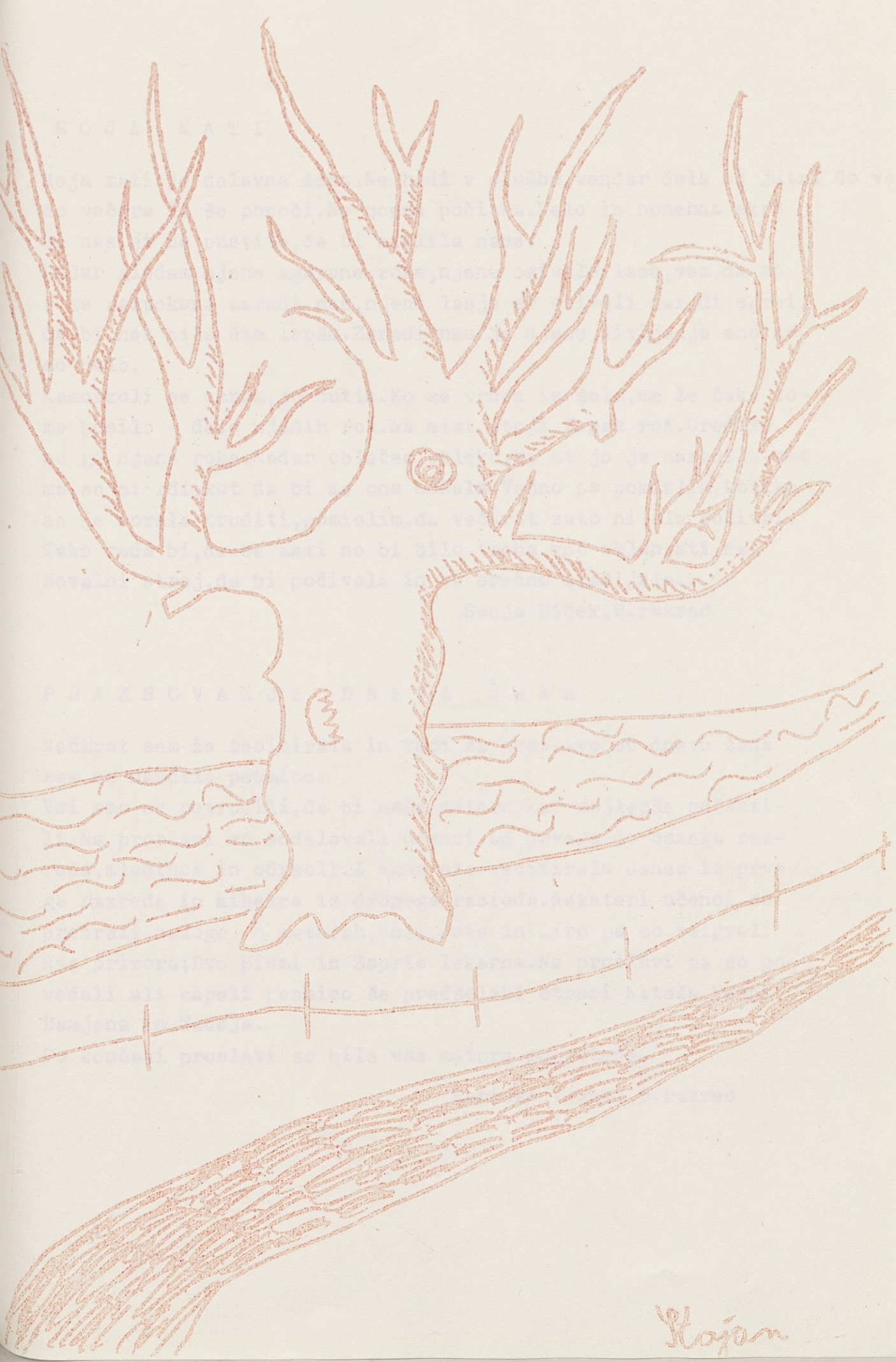
Danes živimo v svoto di, a še vedno veliko ljudi trpi zaradi nasilja, vojne. Sovražniki vojn so moji prijatelji, povzročitelji in napadalci pa moji sovražniki.

Le delno so mi znane grozote iz vojn, ker si v celoti teh grozot ne morem predstavljati, saj je to mogoče le, če to doživiš. Tega pa si nikakor ne želim. Sovražnik bi v prvem trenutku napada uporabil vsa svoja uničevalna orožja, da bi branilce onesposobil ali popolnoma uničil. In tega si nihče ne želi. V vojni grozijo velike nevarnosti na vsakem koraku, zato si jih moramo znati uspešno obvarovati. Naša socialistična domovina ima močne obrambne sile, ki bi v morebitnem napadu uspešno varovale domovino. Vsak državljan je del teh sil. Za uspešno obrambo sta glavni sili naša neomajnost in spretnost. V obrambi moramo znati ravnati z orožjem in se obvarovati pred nevernostmi, ki grozijo na vsakem koraku. Od tega je v vojni odvisna naša svoboda, življenje in varnost nas vseh.

Vsak državljan lahko v vojni veliko koristi ali pa škodi državi. In naše naloga bi bila odbiti sovražnika. Jaz se zaenkrat še ne bi mogel postaviti sovražniku po robu v bojnih vrstah in vendar bi lahko veliko pripomogel k osvoboditvi. Opravljal bi delo, kot so ga v vojni kurirji, skojevci in podobno.

Veliko sredstev je potrebno za moderno oborožitev in moje želja je, da bi šel vsaj del teh sredstev v miroljubne namene, da bi odpravili lakoto in pomanjkanje. A da nam bo zagotovljena lepa prihodnost, se moramo učiti in delati tako, kakor da bo vedno mir, hkrati pa se pripravljati na obrambo, kakor da bo že jutri vojna,

Stanko Leban, 8. razred

Stojan

M O J A M A T I

Moja mati je delavna žena. Ne hodi v službo, vendar dela od jutra do do večera in še ponoči. Ne pozna počitka. Delo in nenehna skrb za nas ji ne pustita, da bi mislila nase.

Kadar gledam njene zgerane roke, njene osivele lase, vem, da so roke razpokane zaradi nas, njeni lasje so osiveli zaradi skrbi, da bi nam bilo čim lepše. Zaradi nas je njeno življenje eno samo delo.

Kamorkoli se ozrem, jo čutim. Ko se vrnem iz šole, me že čaka doma kosilo - delo njenih rok. Na mizi stoji šopek rož. Uredile so ga njene roke. Kadar oblečem obleko, ki mi jo je naredila mama, se mi zdi, kot da bi ne ona božala. Vedno pa pomislim, koliko se je morala truditi, pomislim, da večkrat zato ni šla počivat. Tako rada bi, da se nami ne bi bilo treba več sklanjati nad šovalni stroj, da bi počivala in se srečno smehljala...

Sonja Biček, 8. razred

P R A Z N O V A N J E D N E V A Ž E N A

Večkrat sem že recitirala in tudi za proslavo ob dnevu žena sem se naučila pesmico.

Vsi smo se potrudili, da bi naše matere kar najlepše počastili. Na proslavi so sodelovali učenci od prvega do osmega razreda, mladinci in odrasli. Z mano sta recitirala Janez iz prvega razreda in Mihelca iz drugega razreda. Nekateri učenci so prebrali naloge o materah, Rozi, Jože in Liro pa so zaigrali dve prizora; Dve pismi in Zaprta lekarna. Na proslavi pa so povedali ali zapeli pesmico še prečšolski otroci Nataša, Vesna, Danjana in Tadeja.

Po končani proslavi so bile vse matere pogoščene.

Larinka Vrabc, 5. razred

KRAJEVNI PRAZNIK V ŠENTRUPERTU

Spomladi smo imeli solsko tekovanje v preteklosti. Ker pa se dobro 26. aprila smo v Šentrupertu počastili kar tri praznike: obletnico ustanovitve OF, delavski in tudi krajevni praznik, hkrati pa smo odkrili nagrobnik zgodovinarju Steklasu.

Zbrali smo se pred spomenikom padlih borcev. Z mislimi o preteklosti, recitacijami in petjem smo počastili spomin na padle. Nato smo odšli na pokopališče, kjer smo se spomnili domačina profesorja Steklasa, ki je napisal zgodovino našega kraja, hkrati pa je Slovencem približal hrvaško zgodovino. Po krajšem programu smo odšli v dom kulture, kjer je bila osrednja proslava. Tokrat so z odraslimi nastopali tudi pionirji. Najbolj všeč mi je bila recitacija učencev drugega razreda Vozimo, vozimo vlak in prizor Potota. Na proslavo so tudi podelili priznanja najzaslužnejšim občanom.

Trebojem. Start je bil pri stavbi občinske šole. Po končani proslavi se je za starejše začela zabava, mlajši pa smo odšli domov.

Zlatka Zgonc, 7. razred

ODKRITJE NAGROBNIKA ZGODOVINARJU

V našem kraju je bil rojen zgodovinar profesor Iven Steklasa. Čeprav je od njegove smrti minilo že petdeset let, so se občani zmenili, da bodo počastili njegov spomin z ureditvijo nagrobnika. Učenci višjih razredov, posebno učenci osmega in sedmega razreda, smo naredili nabiralno akcijo. Ker je moj oče zidar, je postavil nagrobnik, jaz pa sem mu še z nekaterimi učenci pomagal. Vesel sem, da sem po svojih močeh počastil zgodovinarja, saj imam rad zgodovino.

Branko Markelj, 7. razred

OSVOJIL SEM ZLATO MEDALJO

Spomladi smo imeli šolsko tekmovanje v prometu. Ker sem se dobro izkazal - dosegel sem drugo mesto na šoli, me je tovariš učitelj določil v nižjo skupino za občinsko tekmovanje. Pred tekmovanjem smo pridno vadili.

Ko je prišlo občinsko prvenstvo v kolesarjenju, smo se v Trebnje odpeljali kar s kolesi. V Trebnje smo prišli zelo zgodaj. Najprej smo si ogledali progo. Jaz sem jo že poznal, saj sem že lani tekmoval na njej. Ko je prišla določena ura, smo se zbrali v sobi občinske skupščine. Tam smo izpolnili polo z vprašanji iz prometa. Na voljo smo imeli 45 minut časa, jaz pa sem odgovoril na vprašanja v dveh minutah, saj znam prometne predpise na pamet. Ko sem oddal polo, sem dobil startno številko. Bila je štiri. Ko smo vsi dobili številke, se je začelo tekmovanje. Najprej je bila na vrsti vožnja po Trebnjem. Start je bil pri stavbi občinske skupščine, cilj pa pri motelu. Tam je bil tudi poligon. Startali smo z različno ene minute. Ko sem privozil na cilj, sem vozil še poligon. ko si prevozil tudi poligon, si lahko odšel, kamor si hotel. Po končanem tekmovanju sem imel občutek, da se bom dobro uvrstil. In nisem se zmotil. Ko je bila razglasitev rezultatov, je bila prva v nižji skupini naša ekipa, v višji skupini pa je bila najboljša ekipa iz Velikega Gabra. Med posamezniki v nižji skupini sem zasedel prvo mesto in tako dobil svojo prvo medaljo. Drugo mesto je zasedel moj prijatelj Miro, ki je tokrat prvič tekmoval. Iz višje skupine pa se je najbolje uvrstil Polde Jurglič, ki je zasedel četrto mesto.

Tistega dne smo se s tovarišem učiteljem Kaminom, ki se je trudil z nami, zadovoljni vračali.

Na medobčinskem tekmovanju pa nismo imeli takšne sreče, kot je bila lansko leto, a vseeno imam na tekmovanje v kolesarjenju lepe spomine.

Bojan Bučinel, 6. razred

TEKMOVANJE V GIMNASTIKI

V šoli smo se dolgo časa pripravljale na tekmovanje. Včasih bi raje vidеле, da bi hitro prišel čas, ko bi nastopile. Vaje nas je učila tovarišica učiteljica Vidmarjeva.

Tekmovale smo v parternih vajah. Ko smo šle na tekmovanje v Novo mesto, se nismo nič bale, ker smo že prej tekmovalе v Trebnjem. Ob devetih se je začelo tekmovanje. Žreb je določil, da smo nastopile prve. Imele smo mali program. Tekmovalе smo z ekipo iz Cerklj. Pogumno smo začele s parternimi vajami. Vse smo se potrudile, saj smo v šoli pridno vadile. Ko je bilo konec tekmovanja, je bila razglasi tev rezultatov. Zvedele smo, da smo kot ekipa dosegle prvo mesto, po sameznice pa drugo in tretje do četrto mesto. Dobila sem tudi diplomno, vse pa smo dobile za spomin tudi značke.

Vesele smo se vračale, saj je prvo mesto v malem programu v parternih vajah za našo šolo, ki je majhna, lep uspeh.

Marjanca Umek, 7. razred

ŠALJIVO TEKMOVANJE

Tudi naša šola se je prijavila k pionirskim igram za znak TISOČ RADOSTI. Spomladansko tekmovanje smo imeli kar na hodniku, saj nam je vreme neprestano nagajalo.

Tekmovali so učenci petih razredov. Najprej sta po dva učenca iz obeh razredov "vozila samokolnico". Tisti, ki je bil samokolnica, je moral spodlesti tri ovire, drugi pa jih je preskočil. Zmagali so učenci petega b razreda.

Druga skupina pa je tekmovala z dvema žogama. Vsak tekmovalec je moral eno žogo brniti čez oviro, drugo pa je vrgel z roko. Ker pa so bile tri ovire, je moral nekaj poti tudi poskakovati. Tekmovalci so imeli zvezane noge. Pri tem tekmovanju se je slišalo močno navijanje in žvižganje. Prvič so zmagali učenci petega a razreda, drugič pa peti b razred.

Vsako tekmovanje je prijetno opazovati, še lepše pa je tekmovati.

Slavka Huč, 7. razred

OB GOLIEVI BRALNI ZNAČKI

Kaj mislim, katere je moja najboljša lastnost

Moja najboljša lastnost je, da rad berem knjige.

Knjige je moja prijateljica. Kadar le utegnem, berem. Najraje berem romane in povesti slovenskih pisateljev. Zelo ljubim Bevkova in Jurčičeva dela. Skoraj vsaj večer zaspim s knjigo v roki. Zelo po branju sem počečoval po mami. Tudi ona zelo rada bere. Pri branju knjige uživam. Ob knjigi najdem razvedrilo in tolažbo. Iz knjig se tudi veliko naučim. Kdor knjig ne bere, je reven. Če je zgodba napeta, berem dolgo v noč. Takrat ne mislim na spanje, le na vsebino knjige. Knjige rad tudi kupujem. Če pa nimam denarja, da bi jih kupil, si jih izposodim v knjižnici ali pri prijateljih. Vedno tekmujem za bralno značko in tudi knjige za domače branje rad preberem. Ne zanimajo me toliko pravljice; bolj so mi všeč zgodbe iz vsakdanjega - resničnega življenja. Knjige so moje zveste prijateljice in vse življenje jih bom rad bral.

Jože Kanovš, 5. razred

Že takrat, ko še nisem znal brati, sem rad prelistaval knjige in gledal slike. Ko sem začel hoditi v šolo in sem se naučil brati, sem kupil vsako knjigo, ki so jo v šoli prodajali. Tako imam zdaj že kar precej veliko zbirko knjig. Še posebno pa so mi drage tiste knjige, ki sem jih dobil za nagrado za objavljene spise. Če sta mama in ata kam šla in sta me vabila s seboj, sem raje ostal doma, da sem lahko v miru bral in skupaj z junaki doživljal pustolovščine.

Ko bom odrasel, mi bodo knjige zbujele lepe spomine na otroške dni.

Miro Brezovar, 5. razred

TEKMOVANJE ZA VEGOVO PRIZNANJE

Tudi letos so bila tekmovanja iz znanja o matematiki. Bila so šolska, občinska in nazadnje še republiško tekmovanje, ki so se ga udeležili najboljši tekmovalci z občinskih tekmovanj.

Na šolskem tekmovanju so lahko tekmovali vsi tisti učenci, ki so imeli saisel za matematiko. Naloge so bile malo bolj zahtevne kot pri rednem pouku. Veliko učencev je naloge zadovoljivo rešilo, nekaj pa je bilo tudi neuspehov - posebno pri nižjih razredih.

Najboljši tekmovalci s šolskega tekmovanja smo se udeležili občinskega tekmovanja v Trebnjem. Tam so bile naloge že bolj zahtevne, zato jim marsikdo ni bil kos. Za dosežene uspehe smo dobili knjižne nagrade in učenci osmih razredov še srebrna Vegova priznanja.

Najboljši tekmovalci osmih razredov pa smo se udeležili še republiškega tekmovanja, ki je bilo v Ljubljani in še nekaterih večjih mestih Slovenije. Na tem tekmovanju so bile naloge zelo zahtevne. Ker nisem vseh nalog pravilno rešil, je bil moj uspeh bolj slab. Najboljši tekmovalci, ki so rešili vse naloge, so zares vredni pohvale.

Ker pa sem dosegel več kot polovico točk, sem dobil zlato Vegovo priznanje. Sedaj imam že dve bronasti, dve srebrni ter eno zlato Vegovo priznanje. Na vsa ta priznanja sem ponosen in mi bodo lep spomin na matematična tekmovanja v osnovni šoli.

Zdenko Bučinel, 8. razred

Bronasta Vegova priznanja so osvojili:

Bojan Bučinel, Zofija Perše, Jože Urbič, Fonzi Zaplatar - 6. razred

Emil Toman in Zlatka Zgonec - 7. razred

Jože Podržaj in Zdenko Bučinel - 8. razred

Srebrna Vegova priznanja:

Bojan Bučinel, Zofija Perše, Emil Toman in Zdenko Bučinel

Zlato Vegovo priznanje: Zdenko Bučinel.

BILA SEM NA PRVEM SVETOVNEM SMUČARSKEM PRVENSTVU

V soboto, 25. marca, smo se že zgodaj zjutraj z avtobusom odpeljali proti Gorenjski. Zame je bil velik dogodek, ko sem takrat prvič videla skakati ljudi na tako veliki skakalnici.

V Planico smo prispeli mnogo prezgodaj. Končno so se le oglasile fanfare. Najprej so se spustili fantje z zastavami tistih držav, ki so se uvrstile na tekmovanja. Nato pa so skakali predskakalci. Ko je skočil prvi, me je bilo kar strah. Že eden od predskakalcev je imel smolo. Aerodno je padel in se poškodoval, da ni mogel več skakati. Ob pogledu na padec mi je kar dih zastal. Z največjim zanimanjem sem opazovala naše skakalce, ki so skakali dokaj dobro. Pred drugo serijo smo morali spet precej časa čakati, kajti ves čas so bile težave z vetrom. Postal je tudi precej vroče. V drugi in tretji seriji je najbolje skočil Švicar Steiner, ki je zaslužen postal svetovni prvak. Vse dolžine skokov sem si zapisala. Gledalci smo seveda največ pričakovali od Danila Pudgarja, ki pa je imel smolo in je padel, zato je izgubil možnost za dobro uvrstitev. Dobro mesto pa je zasedel Peter Štefančič. Tekmovanja se bo še dolgo spominjala in sem vesela, da je bilo prvo svetovno smučarsko prvenstvo na naši velikanki.

Zdenka Jurglič, 5. razred

LOVEC NA AVTOGRAME

Ko sem zvedel, da si bodo tudi mi ogledali prvo svetovno smučarsko prvenstvo, sem bil zelo vesel, saj sem navdušen športnik.

Ko je bila končana prva serija skokov, so nastopili ilovci na avtograme in med njimi sem bil tudi jaz.

Naj znani tekmovalci so radi dajali avtograme, pri slavnih imenih pa si uspel, če si tekmovalca počakal na samem. Uspelo mi je, da so se v beležnico podpisali naslednji tekmovalci: Steiner, Wosipiwo, Routsalainen, oba Pudgarja, Fortuna, Štefančič, Aoci in Kalinin. Lelel sem, da bi dobil podpis Manfreda Wolfa, a je bil nejevoljen in smo ostali brez podpisa.

Danila sem dobil na samem in sem ga vprašal, kako se počuti na miži. Dejal mi je, da mora biti zbran in da so skoki na tako veliki skakalnici zelo nevarni. Jiri Raška pa je dejal, da se ne boji nobenega skoka.

Zame je bil to nepozaben dan.

Stojan Vojnovič, 7. razred

ZBOR SLOVENSКИH PIONIRJEV V LJUBLJANI

Letos je bil svečani zaključek kurirčkove pošte 19. in 20. maja v Ljubljani, ljubljanski šolarji pa so bili gostitelji pionirjev iz vseh slovenskih šol, nekaj pionirjev pa je bilo tudi iz bratskih republik. Tudi z naše šole je odšlo deset pionirjev. Pionirji iz trebajške občine smo se z zaupdo odpeljali na osnovno šolo Polje. Tam so nas razdelili pionirjem - gostiteljem. Ko smo se z gostitelji malo bolje spoznali, smo skupaj odšli na osrednjo proslavo v hali Tivoli. Program proslave je bil zelo lep in zanimiv. Najbolj všeč mi je bil nastop telovadcev. Po končani proslavi smo se ponovno odpeljali v šolo, od tam pa smo se razšli po domovih gostiteljev. Večer je vsak pionir drugače preživel. Moj gostitelj Bojan mi je nekaj časa igral na harmoniko, nekaj časa pa sva šahirala. Naslednjega dne smo se dopoldne odpeljali na grad, po ogledu pa smo odšli k Urhu. Tam je bila proslava, na kateri bi moral nastopati tudi Bojan, pa ga nisem nikjer videl. Mislil sem, da bo nastopal v taboru, ki je bil malo oddaljen od Urha, pa ga tudi tam nisem našel. Naši pionirji pa so ob tabornem ognju sodelovali s prizorom Pomota. V taboru smo imeli kosilo, nato pa so imeli pionirji - gasilci vaje. Nazadnje smo se spet odpeljali v šolo, kjer so se pionirji poslovili od svojih gostiteljev in tu sem ponovno srečal Bojana. Z lepimi vtisi smo se vračali. Z Bojanom sva se dogovorila, da si bova dopisovala in mogoče tudi obiskala drug drugega. Upam, da sem tudi na zboru pionirjev v Ljubljani dobil dobrega prijatelja.

Zdenko Bučinel, 8. razred

T A B O R J E N J E

Tabornik sem že tri leta in sem bil vesel, ko so naju z Emilom izbrali, da sva pomagala pri šoli v naravi.

Učenci četrtil razredov so bili ob jezeru na Mirni. Z Emilom sva imela veliko dela. Otroke sva morala učiti pospravljati šotore, pripravljati rogovilice za obešanje posode, delati stojala za čevlje in še marsikaj, saj so vsi prvič taborili. Vsako popoldne sva skrbno pripravila za taborni ogenj in si izmišljevala program za zvečer ob tabornem ognju. Sodelovali so tudi drugi učenci. Moram reči, da so bili dobri učenci in niso delali nobenih težav. Radi so se učili plavanja in so se skoraj vsi naučili plavati. Pripovedovali so nam, kako srečni, da so to za njih prave počitnice. Iz vsega srca sva jim privoščila srečne dni v prvi šoli v naravi.

Miro Brezovar, 5. razred

Taborniki smo se zelo razveselili novice, da bomo takoj po končanem pouku imeli krajše taborjenje na Mirni. Tovariš učitelj Tone Kamin, ki skrbi za tabornike, nam je obljubil, da bomo s pridnostjo lahko osvojili novo taborniško zvezdo.

Šotorov nam ni bilo treba postavljati, ker je bila pred nami že šola v naravi. Na taborjenje je prišlo veliko novih tabornikov, ki naj bi spoznali taborniško življenje. Živelimo blizu kopališča, zato nam ni bilo prevroče. Vsak dan smo imeli gozdno šolo, v kateri smo spoznavali taborniške veščine. Sedaj pa smo te veščine razlagali novim tabornikom. Vreme pa nam ni bilo preveč naklonjeno, zato smo se bolj malo kopali. Zvečer, kadar ni bilo dežja, smo se zbirali ob tabornem ognju in se prijetno zabavali. Najbolj razburljiv je bil tisti dan, ko naj bi pokazali svoje znanje in si zaslužili zvezdo. Uspelo mi je osvojiti srebrno zvezdo. Tudi novi taborniki so morali pokazati nekaj znanja, da so lahko dobili taborniške izkaznice.

Zadnji večer je bil taborni ogenj najbolj slovesen, tedaj smo tudi dobili zvezde in novi taborniki izkaznice.

Zadnji dan smo podrli šotore in se poslovili od svojih novih prijateljev. Škoda, da je taborjenje na Mirni tako hitro minilo.

Zdenka Jurglič, 5. razred

Edvinka Junglič, predsednica PO:

Pionirska kronika

Tudi letos smo dosegli zadovoljne uspehe. Najboljše se je učini uspehu, zvrčano smo sprejeli ciljevanje v PO in mlade člone R.K. ob pomembnih dnevu pripravili proslave, se udeležili marsikaterih akcije našoli in v občini, izdelovali pa smo tudi prvi različnih vrstnih dejavnostih.

Nekaj učencev je že pravih fotografir, tudi prvi gospodinj = skom košku so nekateri učenci pokazali dovolj sportnosti. Pri kolesarjenju so bili spet lepi uspehi, saj je bila mišja skupina prvomai občinskem prvenstvu in tudi višje skupi = ma se je dobro uvrstila. Pri občinskem prvenstvu v hošar = ki in nohometu letos nismo dosegli vidnejših uspehov, us = peha pa je bila v enotah čifra v gimnastiki - mali programi. Njen so dosegli prvo mesto. Na občinskem atletskem tekmo = vanju so se nekateri posamezniki lepo uvrstili - Milana je imel najdaljši skok v daljino, Joca in Marjanca sta bili prvi v metu = goboju in v teklu manj 0 metrov, Samuli je bil drugi v skoku v višini. Vsi najboljši sportniki izšli občinske štafete palec. Pri tabornikih so vsi tekmovalci osvojili novo kredo.

Učeni novinarstva knožka so imeli nekaj objavljenih spisov, nek = katere so tudi dobili knjižnje nagrade.

Udeležili smo se tudi ubora slovenskih pionirjev v ljubljani, Njen smo izdelovali ob tabornem ognju. Najlepše doživljanje pa je imeli pionir bojov Bučinel, ki je izdeloval v pohodu pio = nirjev na litovem najstrem kraju in je bil tako v maše šole prvi pionir, ki je bil prvi tovarišu. Titu.

N A Š R A Z R E D

Tudi naš razred je preprost.

Veliki, že škripajoči stoli s težavo prenašajo "učenjake", mizice so počekane in popisane s formulami, večina od naših prednikov. Precej visoko pa je obešena zelena tabla. V srednjem kotu stoji peč, ob strani pa je obešen obešalnik in na njem dragocenost našega razreda - ključ. Zadaž pa so omare s številnimi knjigami. Ker je pač vsa učenost zadaž, tudi midva s sosedom Jožetom sediva zadaž. Kot se spodobi za osmi razred, prevladuje moški spol. Vsako leto smo se preselili za en razred, a na koncu leta bo za nas razreda zmehkalo. In po osmih letih nam bodo pokazali cesto in sicer makadamsko. Vsekakor bomo nekaj časa še skupaj v razredu, ki je letos doživel velike spremembe v vrhu vodstva - dobili smo novega razrednika. Imam pa tudi čast, da sedim s predsednikom razredne skupnosti. Jaz pa poslujem z denarjem na debelo in tanko.

Kot bi bilo zakonito, so naši predniki izpolnjevali čudno naročilo, da mora biti osmi razred najslabši v pridnosti. Potrudili se bomo, da bomo to tradicijo vsaj za leto prekinili.

Jože Uhan, 8. razred

M O J P R V I Z A S L U Ž E K

Vsakdo se najbrž svojega prvega zaslужka najbolj spominja, pa četudi je bil najden kovanec na cesti, saj si moraš kovanec najti, pa čeprav po naključju. Jaz pa se svojega prvega zaslужka na žalost ne spominjam. Iz tega lahko sklepam, da je to bilo že davno. Zelo verjetno so bili moji prvi zaslужki klofute - s palico ali z roko po zadnji plati. Vsekakor se to prišteva k zaslужkom, saj sem jih moral prislužiti, da sem jih dobil. Ne vem, katerega dne je to bilo in zakaj sem jih zaslужil. Morda sem padel v kakšno jamo na cesti in ves moker pritekel domov - ali pa zato, ker se morda nisem hotel vpisati v šolo.

Naj bo, kakor je pač bilo. Moj prvi zaslужek je torej na spisku najslabših zaslужkov prvi.

Jože Uhan, 8. razred

V S E B I N A

Tito - naš svetli vzor
Preteklost in sedanjost
Praznovanja
Tekmovanja
Doživetja
Pionirska kronika
Tisoč radosti

.....

P R E P R O S T E B E S E D E

Glasilo novinarskega krožka
osnovne šole Šentrupert

Izhaja dvakrat letno

Šolsko leto 1971/72

Leto II.

Številka 2

Uredniški odbor:

Zdenko Bučinel

Branko Markelje, Zlatica Zgonc

Bojan Bučinel, Janko Lenič

Miro Brezovar, Zdenka Jurglič

Mentorja: D. in J. Zupan